

Arrest

nr. 110 174 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. CASIER en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtou en bent u afkomstig uit het dorp Goeen, gelegen in Orakzai Agency (FATA of Tribale gebieden). U bent in het bezit van de Pakistaanse nationaliteit. In 2000 vertrok u naar Peshawar, waar u eind 2008 uw eigen winkel begon. U bent gehuwd en hebt 3 minderjarige kinderen. Op 22 juli 2009 begon u in Peshawar een buitenechtelijke relatie met X. Zij was getrouwd met X. Op een bepaald ogenblik gaf u haar te kennen deze relatie te willen stopzetten. Ze weigerde dit evenwel en begon u te chanteren. Ze dreigde er mee uw familie over jullie relatie in te lichten. U had geen andere keuze dan haar te blijven zien. U was vaak heel laat thuis. Wanneer jullie problemen hadden, belde ze vaak naar uw beste vriend X. Hij was de enige die voorheen op de hoogte was van jullie relatie. Ergens in de maand februari van 2010 kwam uw familie evenwel ook te weten over deze relatie. Het was X die hen uit bezorgdheid voor u hierover had ingelicht. U gaf hierop te kennen aan uw familie deze relatie met X stop te zetten. Dit bleek evenwel niet zo gemakkelijk. Ze

dreigde er immers mee deze nog verder publiek bekend te maken. U gaf toe en bleef haar zien. Eén à twee keer per week bleef u haar ontmoeten in een appartement Tanda Koi dat zij had gehuurd en waar volgens haar echtgenoot niets van wist. Naar de buitenwereld toe gaf u aan deze relatie te hebben stopgezet. Enkel Farman was op de hoogte dat dit niet het geval was. Op 26 maart 2010 was u bij haar, toen zij vernam van haar echtgenoot dat hij naar het appartement kwam waar jullie samen waren. U wou hierop de woning verlaten, maar merkte toen dat de deur van buitenaf op slot was gedaan. Dit gebeurde heel waarschijnlijk door Gur Nawaz zelf. U belde hierop uw vriend Farman Ali om u te komen redden. Toen hij aan de woning aankwam, merkte ook hij op dat de deur van buiten op slot was. Toen hij hierop probeerde te vertrekken, werd hij neergeschoten door Gur Nawaz, die hem verkeerdelijk voor de minnaar van zijn echtgenote aanzag. Hierna kwam Gur Nawaz het appartement binnen en doodde Rozina. U verstopte zich op dat ogenblik in een andere kamer, hoorde het lawaai van een geweerschot, waarna u er in slaagde via de waterafvoerpijp via de achterkant te ontsnappen. De volgende dag achterhaalde Gur Nawaz dat hij de verkeerde had gedood. Hij achterhaalde toen ook uw identiteit. Dit deed u besluiten uit Peshawar te vertrekken. U dook eerst onder bij een vriend in Peshawar en 10 dagen na voornoemde gebeurtenis, rond 6 april 2010, verliet u Peshawar en keerde u terug naar uw dorp. Aangezien dit in de tribale gebieden lag, was u er veilig. Voor uw vertrek uit Peshawar werd u wel nog gehoord door de politie. Via de zus van Rozina achterhaalde u ook dat Gur Nawaz een huurmoordenaar of 'honour killer' 400.000 roepies had betaald om u te doden. Nog eens hetzelfde bedrag zou betaald worden wanneer u effectief gedood werd. Gur Nawaz wist ook steeds uit de handen van de autoriteiten te blijven. Dit maakte u nog meer bevreesd. Uw echtgenote verbleef na deze gebeurtenis 6 maanden bij haar ouders. Hierna verzoenden jullie zich met elkaar. Omwille van de kinderen wou uw echtgenote niet scheiden. U opende in Goeen een autoherstelplaats. Na verloop van tijd begonnen u en uw familie er evenwel problemen te kennen met de Talibangroep van Aslam Farooqi. Eén van uw neven Mehtab werkte reeds voor hen. Ze eisten één vrijwilliger per huis om voor hen te werken. Ze wilden dat u voor hen zou werken. U weigerde evenwel en daarom begonnen ze u geld te vragen. U begon op geregelde tijdstippen geld te geven. Ze vonden dit evenwel niet voldoende en bleven u onder druk zetten om voor hen te werken. U was als automechaniker waardevol voor hen. Op 3 of 4 maart 2012 kwamen ze langs bij uw oom Jhan Mohammad, vader van Mehtab, die een winkel naast de uwe uitbaatte. Ze waren op zoek naar u, vroegen bij hem naar u en herhaalden dat u zich bij hen moest aansluiten. Uw oom verloor hierop zijn geduld, wat uitmondde in een ruzie tussen uw oom en de Taliban, waarbij uw oom gedood werd. Hierna kwam de Taliban naar uw woning en namen uw broer Ibra Mohammad en uw oom Dad Mohammad in bewaring. U was op dat ogenblik op de markt in Merbak. U werd daar ingelicht over wat er gebeurd was. U keerde hierna niet meer terug naar huis. U begaf zich naar een vriend van uw vader in Sypain, Peshawar, die u onderdak bood. Uw vader vroeg vanuit Dubai aan deze persoon uw reis naar het buitenland te organiseren. Op 9 maart 2012 nam u het vliegtuig van Peshawar naar Karachi. Via Gwadar verliet u enkele dagen later het land. U reisde over de weg via Iran naar Turkije. De reis in Iran duurde meer dan een maand. In Turkije verbleef u bijna 13 dagen in Istanboel. Daarna reisde u verder en stak u de grens tussen Turkije en Griekenland over. U bleef vervolgens 20 tot 40 dagen in Griekenland. Hierna reisde u in een container naar Italië. Van daaruit reisde u met de trein via Frankrijk naar België. Op 16 mei 2012 kwam u in België aan. Op 21 mei 2012 diende u in België een asielaanvraag in. Op 13 maart 2012 keerde uw vader vanuit Dubai, waar hij werkzaam en woonachtig is, terug naar Pakistan om de verhuis van de rest van uw familie (echtgenote, kinderen, moeder, broers en zussen) naar Peshawar te organiseren. Met de hulp van de ouderen van het dorp organiseerde uw vader een Jirga met de Taliban om uw broer en uw oom vrij te krijgen. Dit lukte hem ook. Hierna keerde hij terug naar Dubai. De rest van uw familie verblijft nog steeds in Peshawar. Uw kinderen durven er evenwel niet buiten te komen uit angst voor vergelding door de echtgenoot van uw vroegere vriendin, Gur Nawaz. De rest van de familie kent er evenwel geen problemen. U vreest bij terugkeer naar Pakistan zowel Gur Nawaz als de Taliban. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een 'experience certificate'; uw identiteitskaart; een attest van domiciliëring; een schoolverlatingsattest; meerdere krantenartikels die het verhaal van Rozina of Farman Ali brengen; een kopie van het politierapport over de door u aangehaalde gebeurtenissen met Farman Ali op 26 maart 2010; een verklaring van de ouderen van het dorp over uw problemen met de Taliban; uw huwelijksakte; een foto van uzelf; een kleurenkopie van de NICOP-registratiekaart (National Identity Card for Overseas Pakistanis) van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde buitenechtelijke relatie met Rozina en in dit verband aangehaalde problemen. Het is allereerst binnen de Pakistaanse context weinig

waarschijnlijk dat een getrouwde vrouw met vier kinderen zou aangedrongen hebben een buitenechtelijke relatie verder te zetten nadat de familie en de echtgenote van de man met wie ze deze relatie had achter deze relatie zou zijn gekomen en dit door er bij haar minnaar op aan te dringen anders deze relatie nog meer in de openbaarheid te brengen, temeer de wijdverspreide en vaak ongestrafte praktijk in Pakistan van erewraak (incl. eremoorden) binnen de familie ten aanzien van vrouwen die de eer van de familie hebben geschonden (onder andere "Karo-Kari"). Door jullie relatie verder publiek bekend te maken, zou ze immers haar eigen doodvonnis getekend hebben. Dat ze u dan ook op deze wijze onder druk zou gezet hebben deze relatie verder te zetten, houdt dan ook maar weinig steek. Dat u zich door deze dreiging genoodzaakt zag deze (seksuele) relatie tegen uw eigen wil verder te zetten, dit ofschoon u uw echtgenote en uw eigen familie uw woord had gegeven en had verzekerd hiermee te stoppen, overtuigt evenmin. Net zomin als uw motivatie hiervoor, met name dat u dit juist deed om een confrontatie tussen haar familie (echtgenoot) en uw familie uit de weg te gaan en daarnaast omdat u de schande wou vermijden dat uw ganse familie van deze relatie op de hoogte zou komen (gehoorverslag CGVS I, p. 9 en 10). Door deze relatie verder te zetten bewerkstelligde u net een dergelijke confrontatie en bracht u uw eigen familie binnen de Pakistaanse context enkel meer ten schande. Bovendien was een groot deel van uw naaste familie, met name uw moeder, uw broer en uw echtgenote reeds op de hoogte van deze relatie, zodat u uw uitspraak dat u de schande wou vermijden dat uw hele familie hiervan op de hoogte zou komen, weinig steek houdt. Dat jullie elkaar bovendien ook zouden ontmoet hebben in het publieke domein stemt tevens tot nadenken (CGVS I, p. 8 en 9). Het weinig geloofwaardige karakter van uw asielrelaas terzake wordt voorts bevestigd door het feit dat de inhoud van het door u neergelegde politierapport aangaande het door u aangehaalde schietincident op 26 maart 2010, waarbij uw vriend Farman Ali werd neergeschoten, op meerdere punten niet strookt met uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat in dit politierapport onder meer vermeld staat dat u een relatie had met Rozina (CGVS I, p. 5). U stelde toen tevens dat het rapport van uw ondervraging begin april 2010 door een agent in Quai Abad Colony, waarbij u werd ondervraagd over Rozina, jullie relatie en de locatie van het misdrijf, tevens werd opgenomen in dit politierapport (CGVS I, p. 13). Daarnaast bevatte dit politierapport volgens u ook medische documenten van Farman, een klacht van de ouders van Rozina gericht tegen haar echtgenoot, een schets en beschrijving van de plaats van het delict en twee verklaringen van Faman Ali. Gevraagd aan te duiden waar ergens uw eigen verklaring opgenomen was in dit politierapport, gaf u nog tijdens ditzelfde gehoor te kennen al deze documenten van dit politierapport nog niet bekeken te hebben, alsook dit maar heel moeilijk te kunnen lezen (CGVS I, p. 13). Bij het feit dat u de door u neergelegde documenten nog zelf niet volledig had bekeken alvorens deze voor te leggen op het Commissariaat-generaal kunnen op zich de nodige vraagtekens geplaatst worden. Als asielzoeker die documenten neerlegt ter staving van uw asielrelaas kan redelijkerwijze immers verwacht worden dat u de inhoud van deze documenten kent. Voorts bleek na vertaling van deze documenten dat deze noch verklaringen van uzelf, noch een verklaring van de ouders van Rozina bevatten, alsook dat hierin nergens gesproken wordt over een relatie tussen u en Rozina. Ook over de moord op iemand met de naam Rozina wordt in alle toonaarden gezwegen in dit rapport. Dit laatste is evenwel uiterst bevreemdend, temeer daar u verklaarde dat Rozina en Farman Ali aan hetzelfde gebouw werden neergeschoten en dit op 26 maart 2010 door dezelfde dader, Gur Nawaz, die beiden viseerden omwille van een vermeende relatie. Rozina werd neergeschoten in de flat, Farman aan de ingang van hetzelfde flatgebouw, beneden op straat (gehoorverslag CGVS II, p. 5). Zowel de beschrijving en schets van de plaats van misdaad, als de opgenomen verklaringen in dit politierapport zwijgen hierover evenwel. Nergens wordt ook maar zelfs geïnsinueerd dat het hier om een passioneel drama zou gaan. Geconfronteerd hiermee reageerde u eerst verwonderd, om er vervolgens aan toe te voegen dat Farman Ali de politie wel degelijk op de hoogte bracht van de ware toedracht van de feiten die dag (CGVS II, p. 5 ev). U stelde tevens andermaal niet in staat te zijn al deze documenten in dit politierapport te lezen (CGVS II, p. 5). U gaf tevens te kennen tijdens uw vorig gehoor nooit beweerd te hebben dat uw relatie met Rozina neergeschreven staat in dit politierapport. U zou toen enkel gezegd hebben dat Farman de politie naderhand inlichtte over het feit dat u opgesloten was in het huis en hij daarom daarnaartoe ging (CGVS II, p. 6). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze flagrante tegenstrijdigheid. Uw gewijzigde verklaring staat bovendien evenmin vermeld in dit rapport. Dit alles komt maar weinig overtuigend over. Uw bewering dat de rechtbank ook mogelijks foute documenten heeft gegeven of ze door elkaar heeft gehaald, overtuigt nog minder (CGVS II, p. 6). Het vermoeden bestaat dan ook dat u een bestaande gebeurtenis, waarbij inderdaad een vriend van u met de naam Farman Ali neergeschoten werd, gebruikt hebt om uw asielrelaas rond te construeren. De door u in dit verband neergelegde artikels laten immers uitschijnen dat Farman Ali werd overvallen. Nergens in deze artikels is sprake dat Farman Ali werd neergeschoten door de echtgenoot van Rozina omdat deze hem er verkeerdelijk van verdacht een liefdesrelatie met haar te hebben. In verband met de door u neergelegde krantenartikels dient overigens ook opgemerkt te

worden dat het in Pakistan niet ongebruikelijk is om krantenartikelen te laten publiceren tegen betaling. Het voorleggen van krantenartikelen in een originele krant is weliswaar een bewijs dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is ook geen officieel document en is op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De geloofwaardigheid van uw relaas terzake wordt overigens nog door een aantal andere vaststellingen op ernstige wijze ondermijnd. Zo werd een cruciale tegenstrijdigheid vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal over de door u beweerde gebeurtenissen op 26 maart 2010. Zo verklaarde u bij het begin van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw vriend Farman Ali naar aanleiding van dit schietincident om het leven kwam. U voegde eraan toe dat hij niet ter plaatste stierf, maar eerst nog naar het hospitaal werd gebracht en dat het zijn was die u telefonisch van zijn overlijden op de hoogte bracht (CGVS I, p. 3 en 4). Later wijzigde u evenwel uw verklaringen door te stellen dat Farman Ali enkel gewond geraakte bij dit schietincident (CGVS I, p. 5 ev.). Daarnaast kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering te zijn kunnen ontsnappen uit het appartement waar uw vriendin Rozina zou zijn doodgeschoten. Uw ontkomen komt immers vrij spectaculair over. Deze vaststellingen ondermijnen uiteraard in ernstige mate het geheel van uw asielrelaas. Onder meer uw beweerde terugkeer naar Goeen (Orakzai Agency) en verblijf daar tot begin maart 2012 komt hierdoor in het gedrang. Wat betreft de door u aangehaalde problemen met de Taliban in Goeen, Orakzai Agency, dient overigens opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal erkent dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan (in het bijzonder de tribale gebieden FATA en Khyber Pashtunkwa en de regio Baluchistan), getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich kunt integreren. Uw familie bijvoorbeeld verblijft sinds de door u aangehaalde problemen van u en uw familie met de Taliban in Goeen overigens in Peshawar, waar zij, luidens uw verklaringen geen problemen met de Taliban kennen (CGVS I, p. 2 en 3). Zelf verwijst u slechts naar uw problemen met Gur Nawaz, die bedrieglijk werden bevonden, waarom u zich niet in 2012 net zoals uw familie in Peshawar kon vestigen. Er kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat u zich bij terugkeer naar Pakistan elders kunt vestigen. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map). De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit, uw domiciliëringsadres, uw huwelijk, uw opleidingsniveau en het verblijf van uw vader in Dubai staan hier immers op geen enkele wijze ter discussie. De door u neergelegde verklaring van de ouderen van uw dorp doet geen afbreuk aan bovenstaande mogelijkheid tot intern vluchtalternatief.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 5 van het EVRM en de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers verklaringen over zijn buitenechtelijke relatie met Rozina en de problemen die daaruit voortvloeiden.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het binnen de Pakistaanse context weinig waarschijnlijk is dat een getrouwde vrouw met vier kinderen erop zou aangedrongen hebben een buitenechtelijke relatie verder te zetten nadat de familie en de echtgenote van de man met wie ze deze relatie had achter deze relatie zou zijn gekomen en dit door er bij haar minnaar mee te dreigen anders deze relatie nog meer in de openbaarheid te brengen. Door de relatie verder publiek bekend te maken, zou ze zichzelf immers blootstellen aan de praktijk van de eerwraak en dus haar eigen doodvonnis tekenen. Het is dus niet aannemelijk dat zij verzoeker op deze wijze onder druk zou gezet hebben deze relatie verder te zetten. Het is ook niet aannemelijk dat verzoeker zich door deze dreiging genoodzaakt zag deze relatie tegen zijn eigen wil verder te zetten. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de verwerpelijkheid van een buitenechtelijke relatie binnen de Pakistaanse context en de gevaren die dit teweegbrengt voor de betrokken partners niet betekent dat overspel niet zou plaatsvinden in Pakistan. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat het dreigement van de vrouw met wie verzoeker een relatie had en vooral verzoekers reactie daarop binnen de Pakistaanse context niet aannemelijk zijn.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoekers verklaringen op meerdere punten niet stroken met de inhoud van het door verzoeker neergelegde politierapport over het schietincident op 26 maart 2010 waarbij verzoekers vriend Farman Ali werd neergeschoten. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat in dit politierapport onder meer vermeld staat dat verzoeker een relatie had met Rozina en dat dit politierapport ook een klacht van de ouders van Rozina gericht tegen haar echtgenoot bevat. Uit de vertaling van dit politierapport blijkt echter dat in dit rapport nergens gesproken wordt over een relatie tussen verzoeker en Rozina en dat dit rapport ook geen verklaring van de ouders van Rozina bevat. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij dit rapport zelf niet kon lezen maar dat hij wel de verschillende namen had herkend. Dit is echter weinig aannemelijk aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker middelbaar onderwijs heeft gevolgd, tot het derde jaar (vragenlijst CGVS, 2.10). Verzoeker moet dus in staat zijn om het politierapport te lezen. De vaststelling dat verzoekers verklaringen niet stroken met de door hem neergelegde documenten ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het uiterst bevreemdend is dat de moord op Rozina niet wordt vermeld in het politierapport aangezien verzoeker verklaarde dat Rozina en Farman Ali op 26 maart 2010 aan hetzelfde gebouw door dezelfde dader werden neergeschoten. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het helemaal niet zo verwonderlijk is dat het politierapport niets bevat over de moord op Rozina omdat beide feiten wellicht pas later aan elkaar zijn gelinkt. Deze uitleg is echter totaal onwaarschijnlijk. Het incident had immers plaats aan hetzelfde gebouw, op dezelfde datum en had betrekking op dezelfde dader. De echtgenoot van Rozina schoot aan het gebouw immers eerst Farman Ali neer, waarna hij het appartement binnendrong en Rozina doodde. Dat de politie aanvankelijk geen verband zou hebben kunnen leggen tussen beide incidenten is dan ook niet aannemelijk. Er mag dan ook verwacht worden dat ook de moord op Rozina in het politierapport zou worden vermeld.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker bij het begin van zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn vriend Farman Ali naar aanleiding van het schietincident om het leven kwam, terwijl hij later verklaarde dat Farman Ali bij dit schietincident enkel gewond geraakte. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij nooit heeft verklaard dat zijn vriend om het leven kwam. Uit het gehoorverslag blijkt echter het tegendeel. Verzoeker verklaarde immers het volgende: *“hij doodde mijn vriend Farman Ali en zijn vrouw”, “[F]arman stierf niet ter plaatse; hij werd naar het hospitaal gebracht; ik kreeg telefoon van de broer van Farman; hij informeerde mij dat Farman gedood werd”* (gehoorverslag 20 september 2012, 3-4).

Daarnaast is de Raad van mening dat verzoeker zijn problemen met de taliban in zijn geboortestreek kan ontlopen door zich elders in Pakistan te vestigen, meer bepaald in Peshawar. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat in de Pakistaanse grootsteden veel Pasjtoen wonen, zodat verzoeker zich daar gemakkelijk kan integreren. Bovendien woonde verzoeker reeds jarenlang in Peshawar en verblijft zijn familie op dit ogenblik ook in Peshawar. Verzoekers betoog dat hij zonder sociaal netwerk van familie en vrienden een zeer gemakkelijke prooi zou zijn voor de taliban gaat dus niet op. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 5 EVRM heeft als doel ervoor te zorgen dat niemand willekeurig van zijn vrijheid kan worden beroofd. Dit artikel kan derhalve in een procedure waarbij de Raad op grond van artikel 39/, § 2 van de Vreemdelingenwet enkel oordeelt over de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, niet dienstig worden aangevoerd.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER